

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25Co/73/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119257332
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2024:6119257332.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Malíkovej a členiek senátu JUDr. Lýdie Gálisovej a JUDr. Sone Vackovej, v právnej veci žalobkyne: A. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. XX. XXXXXXXX XX/X, D., zastúpená JUDr. Janou Bezákovou, advokátkou, so sídlom Bakalárska 38/6, Prievidza, IČO: 37 915 061, proti žalovanej: A. E., nar. XX. XX. XXXX, bytom F. G. XXXX/XX, H., prechodne bytom I. J. XX/XX, F., o zaplatenie 6 988 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky (ďalej „súd prvej inštancie“) zo dňa 27. februára 2023 č. k. 4C/66/2019-319 (ďalej „rozsudok súdu prvej inštancie“), takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
Žalobkyňa má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanej v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným rozhodnutím.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom (v poradí druhým) súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 6 488 eur s 5% úrokom z omeškania ročne od 05. 04. 2019 do zaplatenia do troch dní po právoplatnosti rozsudku. Žalobkyňi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným rozhodnutím.

1.1. Za preukázaný mal skutkový stav, z ktorého zistil, že žalovaná spolu s manželom uzavreli Zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXX so K. K., a.s. dňa 24. 10. 2007 (ďalej len „zmluva o úvere“), na základe ktorej bol poskytnutý úver vo výške 410 000,- Sk (13 609,51 eura) na kúpu pozemku. Žalobkyňa, ako záložca, uzavrela dňa 26. 10. 2007 so K. K., a.s. (ďalej aj „banka“) Zmluvu o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam podľa § 151a a nasl. Občianskeho zákonníka a Mandátnu zmluvu podľa § 566 a nasl. Obchodného zákonníka (ďalej len „zmluva o zriadení záložného práva“, resp. „záložná zmluva“). Touto záložnou zmluvou bol zabezpečený úver žalovanej a jej manžela. V roku 2010 došlo k rozvodu žalovanej a jej manžela. Žalovaná nesplácala úver riadne a včas, v dôsledku čoho banka vyzvala žalobkyňu na zaplatenie dlžnej sumy, oznámila jej nesplácanie úveru a prípadnú realizáciu záložného práva. Tieto upomienky boli zo dňa 11. 11. 2015, dňa 20. 05. 2016 a dňa 26. 01. 2017. Z výpisov z úverového účtu vyplýva, že v roku 2015 žalovaná neuhradila ani jednu splátku úveru, v roku 2016, do 06. 06. 2016 nebola uhradená žiadna splátka, dňa 07. 06. 2016 bola zaplatená suma 1 568,30 eura. V roku 2017 bol realizovaný vklad dňa 13. 02. 2017 v sume 620,55 eura, dňa 21. 08. 2017 v sume 551 eur a od 18. 09. 2017 pravidelne mesačne boli poukazované splátky vo výške 73 eur a dňa 08. 12. 2017 bol realizovaný vklad v sume 500 eur. V roku 2018 boli realizované splátky mesačne vo výške 74,92 eura, až do 10. 10. 2018, pričom dňa 09. 07. 2018 bol vklad vo výške 500 eur, 07. 09. 2018 vo výške 500 eur, dňa 07. 11. 2018 vklad vo výške 3 342 eur. Okrem toho mesačne bol realizovaný vklad vo výške 73 eur.

1.1.1. Žalobkyňa v prospech úverového účtu zaplatila sumu 551 eur, od 14. 09. 2017 do 05. 11. 2018 splácala mesačne sumu 73 eur, okrem toho zaplatila dňa 08. 12. 2018 sumu 500 eur, dňa 09. 07. 2018 sumu 500 eur, dňa 07. 09. 2018 sumu 500 eur a dňa 06. 11. 2018 sumu 3342 eur.

1.2. Žalobkyňa vzala v priebehu konania žalobu v časti o zaplatenie sumy 500 eur s úrokom z omeškania späť, z ktorého dôvodu, majúca za preukázané splnenie podmienok, súd prvej inštancie konanie v tejto časti zastavil.

1.3. Po právnej stránke napadnutý rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 511 ods. 1, § 517 ods. 2, § 550, § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka (zákon číslo 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov), § 76 Civilného sporového poriadku (zákon číslo 160/2015 Z.z., ďalej len „CSP“), § 3 Nariadenia Vlády Slovenskej republiky číslo 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „nariadenie“).

1.4. Súd prvej inštancie sa predovšetkým zaoberal otázkou charakteru spoločenstva medzi žalovanou a jej bývalým manželom B. A. D. s poukazom na uvedenú zmluvu o úvere. Dospel k záveru, že žalovaná a B. A. D. sú solidárne zaviazanými dlžníkmi, sú zásadne samostatnými a nie nerozlučnými spoločníkmi v konaní. Právny základ záväzku každého z nich a prípadne námietky proti nemu môžu byť u každého spoločníka posúdené nezávisle. Z hmotného práva totiž vyplýva, že pasívne vecne legitimovaný je ktorýkoľvek solidárny dlžník sám o sebe (rozhodnutie NS SR sp. zn. 4 Cdo 203/2005, sp. zn. 6 Cdo 554/2015). V danom prípade ide preto o samostatné spoločenstvo, ktoré je charakterizované tým, že každý spoločník vystupuje voči druhej strane samostatne. U solidárneho záväzku je možné požadovať celé plnenie od ktoréhokoľvek zo solidárne zaviazaných dlžníkov, voči každému z nich môže byť samostatne rozhodnuté, jeho procesné úkony nezaväzujú ostatných žalovaných.

1.5. Následne súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní, doplnení dokazovania a opätovnom vyhodnotení dôkazov dospel k záveru o opodstatnenosti nároku žalobkyne. Žalobkyňa plnila banke, plnila tak za žalovanú úver, avšak v dôsledku toho, že ho neplnila žalovaná. Z toho dôvodu plnenie žalobkyne nie je možné vyhodnotiť ako plnenie dobrovoľné, pretože žalobkyňa, ako záložný veriteľ, ručila za splnenie úveru banke svojou nehnuteľnosťou, teda mala záujem na tom, aby dlh zo strany dlžníkov bol plnený. Žalobkyňa, ako záložca, môže požadovať od dlžníka náhradu, a to vo výške, v akej za žalovanú plnila veriteľovi. V konaní bolo preukázané, že žalobkyňa plnila za žalovanú v sume 6 488 eur, a to za obdobie od 21. 08. 2017 do 06. 11. 2018, ktorú skutočnosť žalobkyňa preukázala výpismi zo svojho účtu. Predmetná skutočnosť nebola zo strany žalovanej namietaná, nakoľko aj z výpisu z úverového účtu vyplýva, že v takejto výške bolo zo strany žalobkyne v prospech úverového účtu žalovanej plnené. Námietky žalovanej, že žalobkyňa plnila viac ako mala, nepovažoval súd za relevantné, vzhľadom na oznámenie veriteľa o tom, že plnenie, ktoré bolo poskytnuté nad rámec úverových splátok, sa po splatení úveru vráti dlžníkovi, resp. sa započíta na v budúcnosti zročné splátky. S poukazom na tieto skutočnosti, keďže suma zaplatených splátok, aj rozhodné obdobie splácania, boli zo strany žalobkyne konštantné a nemenné, preto bolo dokazovanie výpisom z úverového účtu za rok 2019 v konaní bezpredmetné, súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalobkyňu priznal žalovanú sumu v plnom rozsahu, Obranu žalovanej ohľadne priznania žalobkyňu len sumy 1 593,64 eura, a to sumy, ktorá bola bankou reálne započítaná a o ktorú sa znížila istina úveru, súd považoval za irelevantnú.

1.6. Súd prvej inštancie priznal žalobkyňu aj úrok z omeškania vo výške 5% ročne od 05. 04. 2019 do zaplatenia, a to podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v zmysle nariadenia sa úroková sadzba počíta podľa úrokovej sadzby ECB (táto bola k 05. 04. 2019 - 0%) plus 5 percentuálnych bodov, pretože sa jednalo o občiansko-právny vzťah a žalovaná sa dostala do omeškania s plnením od tohto dňa.

1.7. O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že v konaní plne úspešnej žalobkyňu priznal náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník v zmysle § 262 ods. 1 a 2 CSP.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadla odvolaním žalovaná. Dôvodila tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP).

2.1. Dôvodila predovšetkým arbitrárnosťou a nespreskúmateľnosťou napadnutého rozsudku pre nedostatok dôvodov. Vytýka súdu prvej inštancie vágnosť odôvodnenia, z ktorého nevyplýva vysvetlenie, na základe akých úvah k nemu súd dospel, keď svoje rozhodnutie vôbec nešpecifikoval a nekonkretizoval. Považuje rozsudok za nespreskúmateľný z dôvodu nepodloženia rozhodnutia kvalifikovanou právnou argumentáciou, odôvodnenie je rozsiahle, avšak bez subsumovania skutkového stavu pod zvolené právne normy. Až v závere konštatuje súd, že opätovne po preskúmaní veci v zmysle názoru odvolacieho súdu dospel k záveru, že predmet nároku žalobkyne je dôvodný.

2.2. Odvolateľka uznala, že z vykonaného dokazovania je nepochybné, že žalobkyňa plnila banke za žalovanú, ktorá banke neplnila, nakoľko mal v tomto období plniť exmanžel žalovanej, ktorý nepoprel

existenciu dohody o splácaní úveru, ale nepamätal si jej obsah. Taktiež súd prvej inštancie správne konštatoval, že žalobkyňa, ako záložkyňa, môže požadovať od dlžníka náhradu, a to vo výške, v akej za žalovanú plnila veriteľovi. Správne poukázal súd prvej inštancie aj na zákonné ustanovenie a rozhodnutie NS SR sp.zn. 2Cdo/71/1999.

2.3. Namietala, že súd prvej inštancie sa náležite nezaoberal podstatnými argumentami vznesenými žalovanou, a to otázkou reálnej výšky zúčtovaných platieb, ktoré boli bankou započítané a o ktorých sumu sa skutočne znížila istina úveru spolu s úrokom a rozporom s dobrými mravmi, čo do výšky uplatneného nároku.

2.4. Poukázala na skutočnosť, že výška reálne zúčtovaných platieb, ktoré boli bankou započítané a o ktorých sumu sa skutočne znížila istina úveru spolu s úrokmi v rozhodnom žalovanom období od 21. 08. 2017 do 06. 11. 2018 bola vo výške 1 613,66 eura. Súd prvej inštancie sa touto, podľa názoru odvolateľky, podstatnej skutočnosti, vôbec nezaoberal.

2.5. Ďalšou, podstatnou skutočnosťou, ktorou sa súd prvej inštancie vôbec nezaoberal, je možný rozpor s dobrými mravmi, čo do výšky uplatneného regresného nároku. V danom prípade je medzi stranami sporu blízky vzťah, vzťah matky a dcéry. Žalobkyňa do záväzkového vzťahu išla z dôvodu, že dôverovala svojej dcére, že úver bude riadne splácať. Vzťah matky a exmanžela žalovanej je v nadštandardnej rovine, čomu nasvedčuje aj fakt, že po rozvoде žalobkyňa prerušila kontakt s dcérou, ale s bývalým zaťom komunikovala, posielala mu aj finančné dary k narodením, ako aj sprostredkovane pre vnučky. Účelom konania žalobkyne voči žalovanej je účelovo a úmyselne spolu s exmanželom žalovanej dosiahnuť existenčnú likvidáciu žalovanej a docielenie predčasného splatenia úveru, čo by malo za následok následný výmaz záložného práva.

2.6. Odvolateľka dala do pozornosti ustanovenie § 511 Občianskeho zákonníka, ako aj ustanovenie § 548 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Namietala, že k upovedomeniu žalovanej neprišlo a aj keď ide o osoby blízke, žalobkyňa neurobila potrebné kroky, aby oboznámila so situáciou žalovanú a začala plniť aj nad mieru v nádeji splnenia celej dlžnej pohľadávky. Takéto konanie považuje za konanie v rozpore s dobrými mravmi, preto sa voči takémuto konaniu v plnom rozsahu ohradzuje.

2.7. Dodala tiež, že zvyšná suma 4 874,34 eura, ktorá nebola započítaná v prospech banky, slúži ako preplatok, z ktorého sa pohľadávka neuhrádza. Z vyjadrenia banky vyplýva, že tieto finančné prostriedky nie je možné vybrať, je možné požiadať o bezhotovostný prevod, o ktorý môže požiadať banku len dlžník na úvere. Žalobkyňa by prostredníctvom žalovanej mohla požiadať banku o bezhotovostný prevod preplatku na účet patriaci žalobkyne.

2.8. Navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a zaviazal žalovanú zaplatiť žalobkyne sumu 1 613,66 eura s 5% úrokom z omeškania od 05. 04. 2019 do zaplattenia a žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania.

3. Žalobkyňa k odvolaniu žalovanej v písomnom vyjadrení uviedla, že zotrúva na svojich vyjadreniach. Poukázala, že žalobkyne boli doručené výzvy právneho zástupcu K. K., L. o nedoplatku na splátkach úveru, a to v novembri 2015, v máji 2016 a v januári 2017 s tým, že ak dlžná suma nebude uhradená, banka vyhlási mimoriadnu splatnosť úveru a pristúpi k realizácii výkonu záložného práva. Preto tento záväzok žalobkyňa uhradila. Tieto plnenia si žalobkyňa uplatnila v predchádzajúcom konaní, kde jej nárok bol priznaný a v exekučnom konaní pohľadávka vymožená. V lete v roku 2017 sa žalobkyňa informovala o splácaní úveru a po zistení, že sa úver opäť nespĺaca, v auguste 2017 dlh zaplatila. Výpismi z účtov bolo preukázané, že žalobkyňa v postupných splátkach v období od augusta 2017 do podania návrhu vložila na úverový účet sumu 6 488 eur. Na úverový účet žalovanej bola suma vo výške 1 656,44 použitá na splátky úveru. Zostávajúca suma vo výške 4 831,56 eura zostala ako preplatok na účte. Z vyjadrenia K. K., L. vyplýva, že zostatok finančných prostriedkov, ktoré neboli použité na splátky úveru, nie je možné vybrať. Disponentom týchto peňazí sú výlučne spoludlžníci a banka.

3.1. Žalobkyňa považuje odvolanie žalovanej za účelové, aby oddialila plneniu, ku ktorému ju súd zaviazala. Vzhľadom na argumentáciu žalovanej, je toto odvolanie zmätočné. Žalovaná nevrátila žalobkyne ani časť uplatneného nároku. Žalovaná vie, že žalobkyňa žije len zo starobného dôchodku. V texte odvolania žalovaná uvádza, že priznanie nároku žalobkyne by mohlo byť v rozpore s dobrými mravmi, kedy následne uvádza, že uznáva nárok žalobkyne na sumu použitú na jednotlivé splátky úveru. Zároveň uvádza, že ak odvolací súd jej odvolaniu vyhovie, nemá problém požiadať banku, aby preplatok na úverovom účte previedla na účet žalobkyne.

3.2. Navrhuje odvolanie žalovanej zamietnuť a rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť.

4. Žalovaná v podanom vyjadrení k vyjadreniu žalobkyne uviedla, že konštatovanie žalobkyne v tomto vyjadrení považuje za účelové a je koncipované tak, aby spochybnilo morálny kredit žalovanej.

Vyjadrenie žalobkyne považuje za zavádzajúce. Žalobkyňa si neuplatnila prvotné plnenie v upomínacom konaní, ale v konaní na Okresnom súde Nové Zámky. Ďalej žalobkyňa tvrdí, že sa bola informovať v K. K., L. a to v lete 2017. Žalobkyňa mala vedomosť, že dlžníci na úverovej zmluve sú dve osoby, no ani jednu nevyzvala na plnenie dotknutého úveru. Ak sa obávala o stratu strechy nad hlavou, mala myslieť aj na to, že dlžníkmi sú dve osoby, ktoré mohla upozorniť na nesplácanie úveru. Ak žalobkyňa tvrdí, že zostatok finančných prostriedkov vložených na úverový účet nie je možné vybrať, je to zavádzajúce, nakoľko je možné požiadať o bezhotovostný prevod. Ak žalobkyňa tvrdí, že žije iba zo starobného dôchodku, nerozumie, prečo, ak mala mimoriadne príjmy, tieto použila na splácanie úveru žalovanej. Považuje za absurdné poukazovať na skutočnosť, že žalobkyňa je starobná dôchodkyňa a žije iba z dôchodku, pritom ňou doložené listinné dôkazy a obraty na účte, hovoria o niečom inom. Odvolanie považuje za dôvodné, nakoľko žalobkyňa nekonala v súlade so zákonom, ani v súlade s dobrými mravmi.

5. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalovanej iba zopakovala, že k ručeniu a uzavretiu záložnej zmluvy pristúpila po dohode so žalovanej, preto aj náhradu za poskytnuté plnenia požaduje od žalovanej. Ak žalovaná tvrdí, že je možné vrátiť žalobkyňu finančné prostriedky, mohla banku o prevod týchto peňazí požiadať.

6. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku, zákon číslo 160/2015 Z.z., ďalej len „CSP“), po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania, ktoré mu predchádzalo a odvolania žalovanej podľa § 363 a § 365 ods. 1 CSP, súc viazaný dôvodmi a rozsahom tohto odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 CSP), skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie podľa § 383 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, za splnenia podmienok uvedených v ustanovení § 219 ods. 3 CSP, dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné, preto rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

7. Predmetom konania v danej veci je nárok žalobkyne uplatnený žalobou, o zaplatenie 6 988 eur s 5% ročným úrokom z omeškania od 05. 04. 2019 do zaplatenia. Po čiastočnom späťvzati žaloby žalobkyňou, o zaplatenie sumy 500 eur, súd prvej inštancie konanie v tejto časti zastavil. Predmetom konania zostala suma 6 488 eur s príslušenstvom. Žalobkyňa sa domáha vydania tejto sumy od žalovanej titulom bezdôvodného obohatenia z dôvodu, že platila za ňu splátky úveru, ktorý si zobrala žalovaná spolu s jej bývalým manželom a ktorý riadne nesplácala. Žalobkyňa uzavrela s veriteľom žalovanej zmluvu o záložnom práve, založila jej patriacu nehnuteľnosť byt, za riadne splácanie úveru. Žalovaná úver riadne nesplácala, veriteľ vyzval žalobkyňu na plnenie, v dôsledku čoho žalobkyňa plnila za žalovanú splátky úveru a tieto ňou plnené splátky, žiada od žalovanej vrátiť.

7.1. Súd prvej inštancie prvým rozsudkom zo dňa 12. 08. 2021 žalobu žalobkyne zamietol dôvodiac, že žalobkyňa nebola vyzývaná na plnenie, plnila dobrovoľne, preto nemohlo vzniknúť bezdôvodné obohatenie žalovanej, ktoré musí žalovaná vydať. Dodal, že žalovaná riadne plnila splátky úveru.

7.2. Odvolací súd v dôsledku rozhodovania o podanom odvolaní, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Dôvodil tým, že žalobkyňa bola záložnou dlžníčkou, svojou nehnuteľnosťou ručila a zabezpečovala úver žalovanej a jej bývalého manžela. Plnenie záložcu za dlžníka je jeho právnou povinnosťou, preto svoj nárok na náhradu za plnenie poskytnuté záložnému veriteľovi, nemôže voči dlžníkovi uplatniť podľa ustanovenia § 454 Občianskeho zákonníka o bezdôvodnom obohatení, ale ustanovenie § 853 Občianskeho zákonníka umožňuje použiť analógiu legis, preto záložca môže požadovať od dlžníka náhradu za poskytnutie plnenia veriteľovi podľa § 550 Občianskeho zákonníka analogicky (rozsudok NS SR sp. zn. 2Cdo/71/99). Zároveň uložil súdu prvej inštancie zaoberať skutočnosťou, či v danom spore ide o solidárnych dlžníkov alebo o dlžníkov, u ktorých je možné deliteľné plnenie.

7.3. Po doplnení dokazovania a opätovnom vyhodnotení dôkazov, súd prvej inštancie rozhodol napadnutým rozsudkom a uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyňu sumu 6 488 eur s 5% ročným úrokom z omeškania od 05. 04. 2019 do zaplatenia. Súd prvej inštancie vychádzal pri rozhodovaní z právneho názoru odvolacieho súdu, vyjadreného v záveroch zrušujúceho uznesenia.

7.4. S rozsudkom súdu prvej inštancie sa nestotožnila žalovaná, ktorá ho v zákonnej lehote napadla odvolaním. Namietala nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku, spočívajúcu v nedostatočnom odôvodnení. Vytkla súdu prvej inštancie, že sa náležite nezaoberal podstatnými argumentami žalovanej, týkajúcich sa reálnej výšky zúčtovaných platieb, ktoré boli bankou započítané a o ktorých sumu sa skutočne znížila istina úveru spolku s úrokmi. Poukázala tiež na rozpor s dobrými mravmi, čo do výšky uplatneného nároku.

8. Odvolateľka, žalovaná, v podanom odvolaní namieta nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku, v dôsledku nedostatočného odôvodnenia a nevyporiadania sa s argumentáciou žalovanej. Odvolací súd, predtým ako preskúmal napadnutý rozsudok, skúmal, či súd prvej inštancie nezaťažil konanie vadou konania, namietanou žalovanou, spočívajúcou v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

8.1. Žalovaná v podanom odvolaní namieta nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku, dôvodiac jeho nedostatočným odôvodnením. Odvolací súd poukazuje na stálu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v danom prípade konkrétne na rozhodnutie sp. zn. 3Cdo 118/2016, v ktorom dovolací súd uviedol, že: „nepreskúmateľnosť rozhodnutia bola už dávnejšou judikatúrou najvyššieho súdu (R 111/1998) považovaná za procesnú vadu („inú vadu konania“), nezakladajúcu prípustnosť dovolania. Správnosť takého nazerania na právne dôsledky nepreskúmateľnosti potvrdili viaceré rozhodnutia ústavného súdu o sťažnostiach proti tým rozhodnutiam najvyššieho súdu, ktoré zotrvali na právnych záveroch súladných s R 111/1998 (viď napríklad rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015 a III. ÚS 288/2015). Ústavný súd v náleze z 30. januára 2013 sp. zn. III. ÚS 551/2012 konštatoval, že „sa väčšinovým názorom svojich senátov priklonil k tej judikatúre najvyššieho súdu, ktorá prijala záver, že nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku nezakladá vadu konania podľa § 237 O.s.p., ale len tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ OSP.“. Obdobne argumentoval ústavný súd v uznesení zo 14. januára 2015 sp. zn. III. ÚS 1/2015 a tiež v uznesení z 26. augusta 2015 sp. zn. I. ÚS 364/2015. Na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ OSP. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ OSP“. Toto stanovisko, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016.

8.2. Odvolací súd v tejto súvislosti poznamenáva, že obsah spisu nedáva žiadny podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá veta tohto stanoviska, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).“

8.3. Uvedené stanovisko sa vzťahuje aj vady konania pred súdom prvej inštancie, na ktoré odvolací súd musí prihliadať aj bez návrhu. Civilný sporový poriadok, upravuje odvolací dôvod, odňatie možnosti konať pred súdom v ustanovení § 365 ods.1 písm. b/ CSP, a po jeho zistení umožňuje odvolaciemu súdu podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP napadnuté rozhodnutie zrušiť. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku v danej veci však nezistil žalovanou namietanú vadu konania, pretože rozhodnutie súdu prvej inštancie obsahovalo náležitosti § 220 ods. 2 CSP, obsahovalo dôvody a úvahy, na základe ktorých v danej veci rozhodol. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku popísal skutkový stav, priebeh konania na súde prvej inštancie, právne normy, ktoré pri rozhodovaní použil, ako aj aplikáciu týchto noriem na daný skutkový stav. Námietku žalovanej, týkajúcu sa nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia a následného odňatia možnosti strane sporu konať pred súdom, vyhodnotil ako účelovú a neopodstatnenú.

9. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa ods. 2 tohto ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplní na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

10. Ustanovenie § 387 ods. 2 CSP zakotvuje koncepciu zjednodušeného rozhodnutia odvolacieho súdu. Ak má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie nielen vecne správne rozhodol, ale v odôvodnení sa správne argumentačne vysporiadal so skutkovým stavom i právnym posúdením, nemusí vyhotovovať štandardné rozhodnutie podľa § 220 ods. 2 CSP, ale obmedzí sa len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd zároveň môže doplniť ďalšie dôvody na zdôraznenie správnosti preskúmaného rozhodnutia. Právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako

neoddeliteľnej súčasti práva na spravodlivý súdny proces neznamená povinnosť súdu dať odpoveď na všetky argumenty účastníka, ale len na argumenty zásadného významu, t. j. pre vec rozhodujúce.

10.1. Odvolací súd v zmysle § 380 ods. 1 CSP, viazaný predovšetkým v danej veci rozsahom a dôvodmi odvolania, sa v merite veci plne stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie, nakoľko bola jeho argumentácia vecne správna, objektívna, presvedčivá a v neposlednom rade v súlade s judikatúrou Najvyššieho súdu SR. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa tak hmotnoprávnu, ako aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania (ktoré účastník môže meniť a dopĺňať len do uplynutia odvolacej lehoty). Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojim dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu. Ustanovenie § 380 ods. 2 CSP vymedzuje výnimky, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania. Ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania, pričom dôvodmi podaného odvolania je odvolací súd viazaný vždy. Na vady konania pred súdom prvého stupňa prihliadne odvolací súd len vtedy, ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. To znamená, že pokiaľ sa v konaní pred súdom prvého stupňa síce vyskytli vady, ale ktoré nemali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, potom odvolací súd na tieto vady neprihliadne.

10.2. V danej veci odvolací súd preskúmaním napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo, nezistil žiadne vady, ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

11. Odvolací súd, rozhodujúc o odvolaní podanom žalovanou, súc viazaný rozsahom a dôvodmi tohto odvolania, preskúmal v danej veci tak napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, konanie, ktoré mu predchádzalo a tiež dôvody odvolania a skonštatoval, že súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie, jednotlivé dôkazy vyhodnotil a na ich závere vec aj správne právne posúdil. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia popísal skutkový stav, stanoviská strán sporu k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery relevantne vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Samotný fakt, že žalovaná sa s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu prvého stupňa nestotožnila, neznamená, že jeho zdôvodnenie nezodpovedá požiadavkám, ktoré na túto časť rozhodnutia kladie vyššie citované zákonné ustanovenie. Súd prvej inštancie jasne, zrozumiteľným spôsobom a po odbornej stránke relevantným spôsobom uviedol dôvody svojho rozhodnutia. Odvolací súd sa s týmto odôvodnením v plnom rozsahu stotožnil a preto na správnosť týchto dôvodov ďalej, podľa § 387 ods. 2 CSP, iba poukazuje. Vzhľadom na podrobné odôvodnenie napadnutého rozsudku, odvolací súd v plnom rozsahu na dôvody napadnutého rozsudku poukazuje.

12. Na zdôraznenie správnosti odvolací súd, v súlade s dôvodmi, uvedenými v zrušujúcom uznesení zo dňa 13. 04. 2022 sp. zn. 25Co/91/2021, iba dodáva, že v konaní bolo nesporným, že žalobkyňa bola záložnou dlžníčkou, t.j. záložcom, ktorá svojou nehnuteľnosťou ručila a zabezpečovala úver žalovanej a jej bývalého manžela. Záložné právo slúži na zabezpečenie pohľadávky a jej príslušenstva tým, že v prípade ich riadneho a včasného nesplnenia je záložný veriteľ oprávnený domáhať sa uspokojenia z veci založenej (§ 151a ods. 1 Občianskeho zákonníka). Ak zročná pohľadávka nie je včas a riadne splnená (§ 151f Občianskeho zákonníka) nastupuje uhradzovacia funkcia záložného práva. Záložné právo má, rovnako ako ručenie (§ 546 a nasl. Občianskeho zákonníka), subsidiárnu a akcesorickú povahu. Subsidiarita vyjadruje, že ide o podporný zdroj uspokojenia pohľadávky záložného veriteľa, ktorý nastupuje len vtedy, ak pohľadávka nebola dlžníkom dobrovoľne splnená a ani nezanikla iným spôsobom. Akcesorita záložného práva spočíva v tom, že bez zákonného, hlavného záväzkového právneho vzťahu, nemôže existovať ani záložný právny vzťah. Záložné právo, rovnako ako ručenie, svojou povahou predstavuje záruku za dlh a je v ňom obsiahnutá aj povinnosť uspokojiť pohľadávku veriteľa. Plnenie záložcu za dlžníka je jeho právnou povinnosťou, preto svoj nárok na náhradu za plnenie poskytnuté záložnému veriteľovi nemôže voči dlžníkovi uplatniť podľa ustanovenia § 454 Občianskeho zákonníka o bezdôvodnom obohatení. Ustanovenia § 853 Občianskeho zákonníka však umožňuje použiť analógiu legis, preto záložca môže požadovať od dlžníka náhradu za poskytnuté plnenie veriteľovi podľa § 550 Občianskeho zákonníka analogicky (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2Cdo 71/1999).

12.1. Za situácie, že žalobkyňa plnila banke, plnila tak za žalovanú úver, avšak plnila ho v dôsledku toho, že ho neplnila žalovaná. Preto plnenie žalobkyne nie je možné v žiadnom prípade vyhodnotiť ako plnenie dobrovoľné, keďže ho plnila ako „ručiteľka“, resp. záložca za úver žalovanej v ohrození, že bude výkon záložného práva realizovaný. Z tohto dôvodu je preto opodstatnený záver súdu prvej inštancie o analogickej aplikácii ustanovenia § 550 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Napriek tomu, že v danom prípade celý dlh žalovanej nebol zo strany žalobkyne splnený, nič nebráni analogickej aplikácii tohto ustanovenia. Aplikácia ustanovení o bezdôvodnom obohatení podľa Občianskeho zákonníka v danom prípade nie je možná.

12.2. Záveru odvolacieho súdu o analogickej aplikácii ustanovenia § 550 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka, nasvedčuje aj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2Cdo 71/1999 zo dňa 30. novembra 1999, zo záverov ktorého vyplýva, že: „...ak pohľadávka veriteľa bola uspokojená zo zálohu záložcu, ktorý nie je totožný s osobou dlžníka, môže záložca za to požadovať od dlžníka náhradu, a to s použitím analógie (§ 853 Občianskeho zákonníka) podľa ustanovenia § 550 Občianskeho zákonníka“. Aj keď v danom prípade nedošlo k úplnému splateniu dlhu žalovanej žalobkyňou, nedošlo k realizácii záložného práva, je možné aplikovať aj na daný skutkový stav závery tohto rozhodnutia.

13. Plnenie žalobkyne vôbec nie je možné hodnotiť ako dobrovoľné, keďže žalobkyňa za úver žalovanej ručila svojou nehnuteľnosťou, bytom. Dôvodne, po doručení nie jednej, ako to tvrdí súd prvej inštancie a žalovaná (ktorá tvrdí, že veriteľ vôbec nevyzýval žalobkyňu na plnenie), sa žalobkyňa obávala, že bude vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru žalovanej a následne realizovaný výkon záložného práva a ona by v rámci tohto výkonu došla o svoj byt. Žalobkyňa v konaní jednoznačne preukázala, že bola zo strany peňažného ústavu, veriteľa, upozorňovaná na nesplácanie úveru žalovanou a vyzývaná na zaplatenie dlžných splátok, pod hrozbou vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru a následnej možnej dražby. Žalobkyňa jednoznačne plnila za žalovanú, preto analogicky, aj keď celý dlh splatený nebol, má nárok na vrátenie ňou splatených splátok a mimoriadnych platieb na úver žalovanej (analogicky ustanovenie § 550 Občianskeho zákonníka). Tvrdenie žalovanej, že žalobkyňa plnila dobrovoľne, nie je pre daný spor právne významné a na povinnosť vrátiť žalobkyňi za žalovanú zaplatenú sumu, nemá žiadny vplyv.

14. S poukazom na odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ako aj na dôvody tohto rozhodnutia odvolacieho súdu, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

15. Ustanovenie § 387 ods. 3 CSP ukladá odvolaciemu súdu povinnosť vysporiadať sa s podstatnými námietkami odvolateľa, uvedenými v podanom odvolaní.

15.1. Odvolateľka v podanom odvolaní namieta nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku, spočívajúcu v arbitrárnosti a v nedostatočnom odôvodnení. Námietkou nepreskúmateľnosti sa odvolací súd zaoberal v bode 8. a nasledujúce tohto rozhodnutia, preto na tieto dôvody poukazuje a námietku odvolateľky z týchto dôvodov vyhodnotil ako účelovú a nedôvodnú. V danom prípade nie je možné hovoriť o arbitrárnosti rozsudku.

15.1.1. Arbitrárnosť môže mať v rozhodnutiach rôznu podobu. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o arbitrárne rozhodnutie ide najmä vtedy, ak je svojvoľné. Môže tiež ísť o extrémny nesúlad právnych záverov s vykonaným dokazovaním alebo môže ísť o taký výklad zákona, ktorý nemá oporu v medziach rozumného a prípustného výkladu zákona. Arbitrárnosť môže tiež spočívať v takom hodnotení dôkazov, ktoré je vykonané bez akéhokoľvek akceptovateľného racionálneho základu tak, že z nich pri žiadnej možnej interpretácii nevyplývajú prijaté skutkové závery. Arbitrárnosť teda znamená interpretačný exces. Arbitrárne rozhodnutie je spravidla spojené s nedostatočným odôvodnením, avšak nemusí to tak byť nevyhnutne. Arbitrárne rozhodnutie predstavuje zásah do práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý súdny proces (I. ÚS 115/2020).

15.1.2. Všeobecné súdy v sporovom súdnom konaní nemajú poskytovať formálny či formalistický výklad a aplikáciu práva, ale majú poskytovať taký výklad a aplikáciu práva, ktorý je materiálnou ochranou zákonnosti, aby bola zabezpečená spravodlivá a účinná ochrana práv a oprávnených záujmov strán sporu (porovnaj čl. 2 ods. 1 Základných princípov CSP). Civilné sporové konanie sa musí v každom jednotlivom prípade stať zárukou zákonnosti a slúžiť na jej upevňovanie a rozvíjanie. K základným právam strany sporu, obsiahnutým v práve na spravodlivý proces, patrí i právo na uvedenie dostatočných dôvodov, na ktorých je rozhodnutie založené. V súvislosti s riadnym odôvodnením je potrebné uviesť, že vychádzajúc z konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (o. i. veci M. N. proti O.,

rozsudok z 21. októbra 1999 týkajúci sa sťažnosti č. 30544/96, N. P. proti O., rozsudok z 9. decembra 1994, týkajúci sa sťažnosti č. 18390/91, V. D. H. proti H., rozsudok z 19. apríla 1994, týkajúci sa sťažnosti č. 16034/90), judikatúry Ústavného súdu SR (I. ÚS 226/03 z 12. mája 2004, III. ÚS 209/04 z 23. júna 2004, III. ÚS 95/06 z 15. marca 2006, sp. zn. III. ÚS 260/06 z 23. augusta 2006, sp. zn. III. ÚS 36/2010 zo 4. mája 2010, sp. zn. I. ÚS 114/08 z 12. júna 2008), nie je nutné, aby na každú žalobnú námietku bola daná súdom podrobná odpoveď a rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzovaný s ohľadom na okolností každého prípadu, ak však súd v odôvodnení nereaguje na zásadnú, relevantnú námietku, súvisiacu s predmetom súdnej ochrany prednesenú žalobcom, je potrebné tento nedostatok považovať za prejav arbitrárnosti (svojvoľnosti). Tento záver vyplýva z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Cdo/250/2020.

15.1.3. Odvolací súd preskúmaním napadnutého rozhodnutia nezistil predmetnú vadu konania, vadu arbitrárnosti, či svojvoľného rozhodnutia súdu prvej inštancie. Napadnutým rozhodnutím bola daná odpoveď na námietky žalovanej, ktoré v konaní predniesla, bol zistený skutkový stav, jednotlivé dôkazy súd prvej inštancie vyhodnotil tak jednotlivo, ako aj v ich súhrne a na takto zistený a vyhodnotený skutkový stav správne aplikoval aj právne normy. Z uvedeného dôvodu, keďže súd prvej inštancie aj v zmysle ustanovenia § 220 CSP napadnutý rozsudok odôvodnil, nie je možné hovoriť o arbitrárnosti rozhodnutia. Z týchto dôvodov námietku odvolateľky vyhodnotil ako účelovú a nedôvodnú.

15.2. Žalovaná v podanom odvolaní namieta, že súd prvej inštancie sa dostatočným spôsobom nezaoberal reálnou výškou zúčtovaných platieb, ktoré boli bankou započítané a o ktorých sumu sa skutočne znížila istina úveru s úrokmi.

15.2.1. Toto tvrdenie žalovanej sa nezakladá na pravde. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku túto námietku vyhodnotil ako irelevantnú. Dôvodil, že po splatení úveru sa suma, ktorá bola poskytnutá nad rámec úverových splátok vráti dlžníkovi, resp. sa započíta na zročné splátky. Z vykonaného dokazovania, predovšetkým z vyjadrenia veriteľa, predloženého v konaní, je zrejmé, že zostatok finančných prostriedkov vložených na úverový účet žalobkyňou, ktoré neboli použité na splátky úveru, nie je možné vybrať, tieto je možné previesť iba bezhotovostným prevodom. Disponovať s týmito prostriedkami však môže iba dlžník a banka, ktorú skutočnosť sama žalovaná v podanom odvolaní aj uviedla. Žalovaná nepožiadala doteraz banku o prevedenie finančných prostriedkov, ktoré neboli použité na splátky úveru, o bezhotovostným prevodom na účet žalobkyne. Z uvedeného dôvodu námietka žalobkyne je nedôvodná a predovšetkým účelová.

15.3. Žalovaná v podanom odvolaní namieta rozpor s dobrými mravmi čo do výšky uplatneného nároku. Rozpor s dobrými mravmi vidí žalovaná v tom, že účelom konania žalobkyne voči žalovanej je účelovo a úmyselne spolu s exmanželom žalovanej dosiahnuť existenčnú likvidáciu žalovanej a docielenie predčasného splatenia úveru. Poukazuje tiež na blízky vzťah žalobkyne a žalovanej (matky a dcéry).

15.3.1. Ustálená súdna prax definuje dobré mravy ako „súhrn spoločenských, kultúrnych a mravných noriem, ktoré v historickom vývoji preukazujú istú nemennosť, vystihujú podstatné historické tendencie, sú akceptované rozhodujúcou časťou spoločnosti a majú povahu základných noriem správania. Rozpor s dobrými mravmi spočíva v tom, že výkon práva sa prieči spoločensky uznávaným názorom, ktoré vo vzájomných vzťahoch určujú, aký má byť obsah ich konania, aby bol súladný so všeobecnými zásadami spoločnosti. Vo všeobecnosti ide o prípad konania v rozpore s dobrými mravmi vtedy, keď konajúci síce formálne postupuje v medziach svojho práva, ale realizáciou tohto práva sleduje poškodenie druhého účastníka právneho vzťahu. V takom prípade síce ide o výkon práva, avšak výkon práva v rozpore s dobrými mravmi, pre ktorý je typické, že konajúcemu v skutočnosti nejde o dosiahnutie cieľov, ktoré právo s takým konaním spája, ale mu ide o to, aby vedľajšie účinky jeho konania viedli k stavu jemu vyhovujúcemu, avšak poškodzujúcemu druhú stranu. Taký výkon práva, i keď je so zákonom formálne v súlade, je v skutočnosti výkonom práva iba zdanlivým, lebo jeho účelom nie je vykonať (svoje) právo, ale poškodiť právo (niekoho iného)...“ (napr. rozhodnutia NS SR sp.zn. 7Cdo/226/2016, 7Cdo/507/2014, 5Cdo 265/2009, 3Cdo/137/2017, 9Cdo/335/2020).

15.3.2. Vychádzajúc z uvedených záverov, v danom prípade nie je možné konštatovať rozpor napadnutého rozhodnutia, či rozpor s dobrými mravmi, čo do výšky uplatneného nároku. V prvom rade je potrebné konštatovať, že odvolateľka ani nerozviadla, aké konkrétne konanie, resp. úkony, či rozhodnutie, v akej časti malo byť v rozpore s dobrými mravmi. Skutočnosť, že žalobkyňa si uplatňuje náhradu plnej výšky sumy, ktorú za žalovanú zaplatila veriteľovi, a ktorý nárok je plne v súlade so zákonom, nemôže byť charakterizovaná ako konanie v rozpore s dobrými mravmi. Navyše za situácie, že sama žalovaná v priebehu konania súhlasila s vrátením sumy 1 593,64 eura žalovanej, pritom v podanom odvolaní už hovorí o sume 1613,66 eura, a tiež s poukazom na skutočnosť, že časť zaplatenej sumy žalobkyňou za žalovanú už bola súdnym konaním vymožená, vyvstáva otázka, kto konal v rozpore s dobrými mravmi. Žalovaná bola povinná plniť si svoje povinnosti z úverovej zmluvy, teda pravidelne

splácať úver, ktorú povinnosť si neplnila a z ktorého dôvodu musela plniť túto povinnosť žalobkyňa, ak chcela predísť výkonu záložného práva a teda straty svojho bývania. Výška žalovanej sumy, ktorú žalobkyňa od žalovanej požaduje, bola poukázaná na úverový účet žalobkyne a bez akýchkoľvek pochybností preukázaná, že bola žalobkyňou zaplatená za žalovanú. Z uvedeného dôvodu nárok žalobkyne je daný a to najmä s poukazom na vyjadrenia veriteľa v priebehu súdneho konania.

15.4. V podanom odvolaní žalovaná opätovne namieta, že žalobkyňa neupovedomila žalovanú s danou situáciou a začala plniť aj nad mieru v nádeji splnenia celej dlžnej pohľadávky, ktoré konanie žalovaná tiež považuje za rozporné s dobrými mravmi.

15.4.1. Odvolací súd opätovne iba zdôrazňuje, že vykonaným dokazovaním bolo jednoznačne preukázané, že žalobkyňa začala za žalovanú plniť až po obdržaní upomienok zo strany banky, veriteľa. V snahe zabrániť výkonu záložného práva, plnila za žalovanú a na úverový účet vložila finančné prostriedky. Konanie žalobkyne, keď začala po upozornení banky splácať úver za žalovanú, v snahe zabrániť výkonu záložného práva, nie je možné hodnotiť ako rozporné s dobrými mravmi. Ide iba o účelové tvrdenie žalovanej.

15.4.2. Z týchto dôvodov odvolací súd nevzhliadol v danom konaní, ani v konaní žalobkyne rozpor s dobrými mravmi a námietku žalovanej vyhodnotil ako účelovú a nedôvodnú.

15.5. Žalovaná v podanom odvolaní poukazuje na ustanovenie § 511 ods. 2 Občianskeho zákonníka a namieta, že žalobkyňa neupovedomila žalovanú so situáciou a začala plniť.

15.5.1. Odvolaciemu súdu nie je zrejmé, čo žalovaná týmto tvrdením namietala. Je iba logické, že za situácie, že banka upozornila žalobkyňu, že žalovaná úver nespláca, musela v prvom rade upozorniť žalovanú o neplnení jej povinností. Aj túto námietku odvolací súd vyhodnotil iba ako účelovú.

15.6. Odvolateľka v podanom odvolaní, okrem námietky, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP), uplatnila aj odvolací súd v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h/ CSP, podľa ktorého rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

15.6.1. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V prejednávanej veci však táto námietka nesprávneho právneho posúdenia neobstojí, nakoľko právnym posúdením veci sa zaoberal aj odvolací súd v zrušujúcom uznesení a súd prvej inštancie v danej veci záver odvolacieho súdu akceptoval a správne aplikoval správne právne normy na daný skutkový stav. Z tohto dôvodu námietka odvolateľky je účelová a neopodstatnená navyše za situácie, že vôbec neozrejmla v podanom odvolaní, v čom vidí nesprávne právne posúdenie veci.

16. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd námietky žalovanej uvedené v podanom odvolaní vyhodnotil ako účelové, nedôvodné a neopodstatnené a z tohto dôvodu jeho odvolaniu nevyhovel.

17. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 396 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP a úspešnej žalobkyne priznal náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanej v plnom rozsahu, keďže odvolaniu žalovaného nevyhovel. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným rozhodnutím podľa § 262 ods. 2 CSP.

18. Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov v senáte 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).